

[Gade]

ikke fik spurgt helt præcist, der er blevet sorteret, og så kan man sige, at bevisbyrden er vendt fuldkommen om.

Derfor retter jeg en appel efter hr. Niels Helveg Petersens efter min mening kloge indlæg, som satte fokus på et helt væsentligt problem, til Folketinget om at indsætte ministeransvarlighedsloven med den vægt, som den burde have haft hele tiden.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne begynde med at takke ordførerne og de mange andre deltagere i debatten i dag for den iver og grundighed, hvormed de hver på sin vis har bidraget til, at sagen er blevet belyst, som den kan belyses i dag med den viden, vi nu besidder, og jo navnlig med det triste udgangspunkt, at det sluttede med, at Danmark tabte sagen for EF-Domstolen.

Jeg har selv for nylig repeteret det mundtlige procesindlæg, som fra dansk side blev afgivet for ikke så mange uger siden, og da jeg sad og læste det, sagde jeg til mig selv – det vil jeg ikke holde skjult for Folketinget i dag: Ih, hvor står vi stærkt, hvor er det et godt indlæg, hvor er der fremragende og overbevisende argumenter i det! Det syntes jeg dengang, og det synes jeg stadig, men dommen er jo altså en kendsgerning, og den må vi tage til efterretning, og vi må drage de konsekvenser, dommen naturligt giver os anledning til.

Naturligvis vil jeg da gerne i dag beklage over for Folketinget, at vi tabte sagen. Det er selvfølgelig trist, men livet er ikke altid så let, at man med sikkerhed kan tilrettelægge tingene, så det kan undgås.

I dag er det naturligt at spørge – og det kan vi da diskutere – hvor let eller hvor svært det mon var i 1987 at vurdere forholdet mellem den nye danske ambilovgivning og 6. momsdirektiv. Der var andre områder inden for EF-retten, hvor tingene forekom ganske glasklare nemlig for så vidt angår forholdet mellem import og eksport. Her var der neutralitet.

Men så usikker som fortolkningen af artikel 33 forekom, og på det grundlag, at der egentlig kun forelå en enkelt dom – og den var for resten ikke så tosset set i relation til den danske ambilovgivning – er det klart, at det ikke var helt let.

Man kan også altid diskutere, hvornår tiden var inde, hvor det var naturligt, rigtigt eller

nødvendigt at overveje at omlægge ambien til den ekstramoms, som nu er en kendsgerning, altså hvornår regeringen rigtigst burde foreslå det.

Jeg synes, man må tillægge det betydelig vægt i hele denne sag, at regeringen skrev til EF-Kommissionen allerede den 19. november 1987, som flere ordførere har fremhævet. Det gjorde vi meget åbent og, synes jeg, meget loyalt. I dette brev fremhævede regeringen, at »den seneste overenskomstfornyelse på arbejdsmarkedet har udløst løn- og omkostningsstigninger, som vil forøge balanceproblemerne i dansk økonomi, og det vil vi søge at imødegå på følgende måde . . .« Og så kommer der i dette brev en præcis skildring af, hvad den nye ordning går ud på, nemlig at virksomhedernes omkostninger lettes ved en nedsættelse af de fleste arbejdsgiverbidrag, og det mener vi er i overensstemmelse med Kommissionens anbefalinger i årsrapporten, siger vi, og så fortæller vi, at regeringen er indstillet på, at der indføres et nyt bidrag, som udgør 2½ pct. af momsgrundlaget for de virksomheder, der i dag er momsregistreret, eller som på tilsvarende måde leverer varer og tjenesteydelser. Vi fremhæver, at dette bidrag efter vores mening ikke vil påvirke konkurrenceforholdet mellem erhvervene osv., og så siger vi senere i brevet, at grunden til, at vi henvender os til Kommissionen allerede nu, er, at vi finder det i bedste overensstemmelse med vort forhold til EF, at der hurtigt gives en fyldestgørende fremstilling af økonomisk-politiske initiativer, der omhandler områder af denne art. Vi slutter med at sige, at det er regeringens opfattelse, at det nye bidrag i praksis vil have karakter af en forbrugsafgift, men at bidraget ikke strider mod momsdirektiverne. Og så vedlægger vi et eksemplar af lovudkastet.

Jeg mener, jeg har lov til at fremhæve, at vi bærer os ganske åbent ad i forhold til EF-Kommissionen. Vi får så et svarbrev, det har også været omtalt under debatten her i dag, og jeg skal blot fremhæve fra det, at Kommissionen skriver, at ambien på nogle punkter ligner moms, men på andre punkter ikke ligner moms – det var også vores opfattelse – og så henleder man opmærksomheden på artikel 33, som vi alle kendte. Men Kommissionen skriver ikke i sit brev, at ambien er i strid med artikel 33.